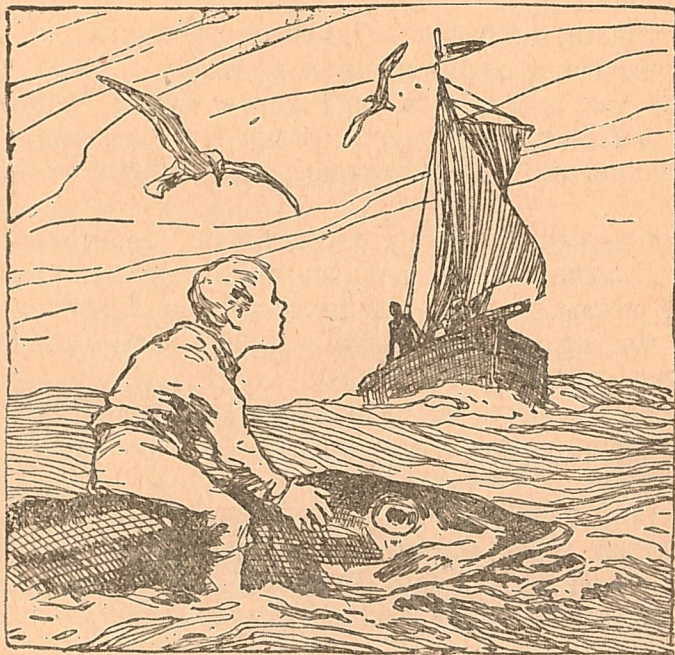

Приплувала една златочервена риба. Мончо се надигнал, уловил се за гръбните ѝ перки и радостно извикал: „Е—хей, ще езда по-нататък!“
 „Ще плуваш!“ обадила се рибата.
 „Ще плувам ли? — Още по-хубаво!“ извикал Мончо.

И заплували те по дълбокото безкрайно море. Долу, във водата поглеждали малките рибки и скачали от радост, като виждали, как малкия Мончо плува, а горе във въздуха прехвъркали птици и си думали една на друга: „Гледайте, гледайте! това е Мончо!“

И плували те дълго време, и ето дошли до един кораб. И отпред на кораба стоял Мончов татко. Той изглеждал много ядосан, гледал наоколо и питал: „Къде може да бъде момчето ми?“

Щом Мончо чул това, казал на рибата: „Скоро, потопи се във водата, иначе татко ще ме види.“

Рибата потънала и достигнала дъното на морето, където бляскали бели миди и светели морски звезди.

Очите на Мончо се напълнили с вода, той се измокрил цял и сърдито извикал: „Искам да излезя навън, навън!“